

Svend Nielsen: Naar jeg har ønsket at gøre nogle Bemærkninger om den Sag, vi her har til Behandling, er det bl. a. fordi der er adskilligt vedrørende Fremgangsmaaden i denne Sag, som jeg ikke rigtig kan forlige mig med. Ved at læse Forhandlingerne, saavel det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Angreb ved Kødlovens Behandling som de Forhandlinger, der fandt Sted i Folketinget, da der var Tale om det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Udlevering, maa jeg sige, at jeg kan ikke frigøre mig for den Opfattelse, at man ved denne Sags Behandling har valgt en Fremgangsmaade, som ikke er den, der var bedst egnet til at skaffe Ro om Sagen.

Jeg er fuldkommen enig med Tingets daværende Medlemmer i, at denne Sag er saa betydningsfuld og de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har fremsat om Eksportudvalgets Medlemmer, om Eksportudvalgets Handlemaade, om Eksportudvalgets Sekretær, af saa alvorlig Betydning, at det var afgørende nødvendigt, at denne Sag undersøgte til Bunds. Men ved den Fremgangsmaade, man fra Landbrugsministeriets og Justitsministeriets Side har valgt, og som Folketingets Flertal tidligere har sluttet sig til, og hvorefter det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen staar som sigtet, tror jeg, der vil være stor Fare for, at en betydelig Del af Befolkningen vil have meget vanskelig ved i denne Sag at holde Spørgsmaalet om retslig Undersøgelse og politiske Motiver ude fra hinanden, og det er i mine Øjne en meget alvorlig Svaghed ved den valgte Fremgangsmaade.

Man maa her ikke glemme, hvad der var gaaet lige forud. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen var kort Tid i Forvejen kommet ud af et af de gamle Partier — hvorledes han var kommet ud, skal vi ikke drøfte her, men een Ting er vi alle sammen klar over og enige om, at ud var han i hvert Fald kommet, og alle er ogsaa klar over, at hans Arbejde for at rejse et nyt Parti kunde ikke være velset i de gamle Partier. Men netop fordi Forholdene laa saaledes, mener jeg, der i høj Grad var Grund til, at Folketinget nøje vaagede over, at der ikke ved Fremgangsmaaden i denne Sag skabtes Mulighed for, at den Tanke kunde finde Tilslutning hos betydelige Befolkningskredse, at der var Politik med i Sagen. Det ved vi alle, at en saadan Tanke er ikke egnet til at skaffe Ro og Tryghed i Befolkningen om en Sag som denne.

Jeg kan ikke se rettere, end at denne

Fare burde man have undgaaet, og jeg kan heller ikke se rettere, end at man kunde have undgaaet den, hvis man havde valgt den Udvej at lade en Undersøgelseskommission foretage en Undersøgelse af Eksportudvalgets Forhold uden samtidig at lade det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen staa som sigtet i Sagen. Hvis man havde valgt denne Fremgangsmaade, vilde Befolkningen have faaet det Indtryk, at Regeringen og Rigsdagen paa en fuldkommen neutral Maade søgte at skaffe Klarhed over, om der virkelig var et berettiget Grundlag for de meget kraftige Udtalelser, som det ærede Medlem havde fremsat, Udtalelser, som jeg for øvrigt finder at det ærede Medlem uden Skade for Sagens Opklaring kunde have valgt noget anderledes.

I Tilfælde af, at der fandtes et fyldestgørende Grundlag for disse Udtalelser, saa maatte Sagen naturligvis føres videre ved en eller anden Domstol. Men skulde Undersøgelseskommissionen derimod komme til det Resultat, at der ikke var Grundlag for det ærede Medlems stærke Udtalelser, og at det ærede Medlem heller ikke havde haft et saadant Materiale til Raadighed, at der var begrundet Antagelse for, at han havde handlet i god Tro, da vilde Spørgsmaalet om det ærede Medlems Udlevering komme til at ligge for, men efter min Mening heller ikke før.

Men ogsaa af en anden Grund mener jeg, man burde have valgt den Fremgangsmaade, jeg her har peget paa, altsaa en Fremgangsmaade, hvorved det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen ikke stod som sigtet. Man skal i en saadan Sag, hvor det gælder Kritik af en offentlig Institutions Administration, ikke udlevere en Rigsdagsmand som sigtet, saa længe det ikke er klarlagt, om han har forset sig.

Jeg vil for øvrigt ogsaa gerne her udtale, at jeg ser ikke noget som helst stort eller stort i, at man stiller det Krav til en Rigsdagsmand, at han skal være villig til at gentage sine Udtalelser uden for Tinget. Et saadant Krav kan enhver Stympet stille, det er fuldkommen farefrit for ham selv, og en Stilling, som er fuldkommen farefri for en, kan jeg nu ikke se der er noget stort eller stort i. Det er tillige aldeles afgjort og givet, at et saadant Krav i sin Konsekvens ganske og aldeles vil undergrave og afskaffe en Rigsdagsmands særlige Talefrihed i Tinget og særlige Kontrolret over for Administrationen.

Jeg tror, at man i et parlamentarisk styret Land gør klogt i at værne om Rigsdagsmændenes Frihed paa Rigsdagens Ta-